

Ο Μ. Κωνσταντίνος κατεβαίνει από τον ουρανό και επισκέπτεται τον Μέγα Παΐσιο!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ὁσιος Παΐσιος ὁ Μέγας. (Διά χειρὸς Φώτη Κόντογλου).

[Διηγείται ὁ ὀσιος Ἰωάννης ὁ Κολοβός γιὰ τὸν ὀσιο Παΐσιο τὸν Μέγα] Ποθώντας νὰ

δω και να απολαύσω τη θεία χάρη, τον επισκέφτηκα στο κελλί του. Αλλά προτού ακόμη κτυπήσω την πόρτα του, τον άκουσα να συνομιλεί με κάποιον. Για τον λόγο αυτόν έμεινα απ' έξω από το κελλί, αλλά δυστυχώς έκανα λίγη φασαρία και ο όσιος βγήκε έξω για να δει τι συμβαίνει.

Όταν με είδε χάρηκε πολύ, και γι αυτό με αγκάλιασε και με φιλούσε. Έτσι έκανα και εγώ. Όταν όμως μπήκα μέσα στο κελλί, άρχισα να κοιτώ από εδώ και από εκεί, για να δω τον άνθρωπο με τον οποίο συνομιλούσε προηγουμένως, αλλά δεν είδα κάποιον.

Ο ίδιος κατάλαβε ότι κάτι αναζητούσα και με ρώτησε: “Βλέπεις κάτι παράδοξο”; “Ναι”, του απάντησα. “Πριν από λίγο σε άκουσα να μιλάς με κάποιον αλλά δεν βλέπω κάποιον στο κελλί σου.

Τι συμβαίνει; Σε παρακαλώ να μου φανερώσεις το παράδοξο αυτό μυστήριο”.

– Πράγματι, αγαπητέ Ιωάννη, παράδοξο μυστήριο θα σου αποκαλύψει σήμερα ο Θεός, μου είπε ο θείος Παΐσιος. Και εγώ, θα φανερώσω σε σένα την αγάπη που έχει σε μας η αγαθότητα του. Αυτός, εξαιρετικέ μου φίλε, που άκουσες να συνομιλεί μαζί μου ήταν ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο πρώτος βασιλιάς των Χριστιανών. Κατέβηκε εδώ κατ' εντολήν του Θεού και μου είπε:

– Μακάριοι ήσαστε εσείς οι οποίοι αξιωθήκατε να γίνεται μοναχοί. Και πραγματικά ο μακαρισμός αυτός προέρχεται από τον ίδιο τον Σωτήρα.

Και ρωτώντας τον εγώ, και ποιος είσαι εσύ Κύριε, ο οποίος λέγεις αυτά τα λόγια και μακαρίζεις εμάς τους μοναχούς, μου απάντησε:

– Εγώ είμαι ο Μέγας Κωνσταντίνος. Κατέβηκα από τους ουρανοί, για να σου φανερώσω την δόξαν που απολαμβάνουν εις τους ουρανοί οι μοναχοί, και την οικειότητα και την παρρησίαν που έχουν προς τον Χριστό. Και σε μακαρίζω, Παΐσιε, γιατί παρακινείς τους μοναχούς στην ιερή διαγωγή της άσκησης. Αντιθέτως εγώ μέμφομαι και κατηγορώ τον εαυτόν μου, γιατί δεν κατάφερα να μπω σ' αυτήν την μεγάλη τάξη των μοναχών. Και δεν μπορώ να υποφέρω αυτήν την ζημιά που έπαθα.

Και πάλιν του είπα εγώ:

– Γιατί θαυμάσιε κατηγορείς τον εαυτό σου; Μήπως και εσύ δεν απόλαυσες “την αίδιον εκείνην δόξαν και την θείαν έλλαμψιν”;

– Ναι, την απέλαυσα, μου αποκρίθηκε, αλλά δεν έχω την ίδια παρρησία με τους μοναχούς. Ούτε την ίδια τιμή με εκείνους!

Απόσπασμα, σε διασκευή, από τον βίο του οσίου Παϊσίου του Μεγάλου, που έγραψε ο όσιος Ιωάννη ο Κολοβός, όπως δημοσιεύεται στο “Νέο Εκλόγιον”, του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη (εκδόσεις Αστήρ, Αλ. και Ε. Παπαδημητρίου).